

stilles dog ikke krav herom, hvis modtageren er en udenlandsk statsmyndighed, eller der er tale om midlertidig udførsel. Herudover skal eksportøren i de fleste tilfælde afgive en erklæring under strafansvar om, at partiet alene vil blive afsendt til den anførte køber i det anførte land. Endelig kan der efter omstændighederne stilles krav om slutbrugerdokumentation.⁴⁾

Sagsbehandlingstiden for udførselstilladelser er gennemsnitligt på ca. 2 uger. Sagsbehandlingstiden varierer dog betragteligt og kan navnlig trække ud, hvis det kan give anledning til tvivl, om det pågældende produkt er omfattet af våbenlovens § 6, om eksport til det pågældende modtagerland er i overensstemmelse med dansk våbeneksportpolitik, eller hvis ansøgeren har givet mangelfulde oplysninger, herunder utilstrækkelig dokumentation.

2.2. Straffelovens § 114

I henhold til straffelovens § 114, stk. 2, kan transport af våben, som foretages med henblik på terrorisme, straffes med fængsel indtil livstid. Bestemmelsen finder alene anvendelse på forsætlige handlinger. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 378 i 2002 på baggrund af navnlig EU's rammeafgørelse om terrorisme.

Straffemyndighed og retsforfølgning er behandlet i rammeafgørelsens artikel 9, der fastlægger en obligatorisk og en fakultativ straffemyndighed. Således skal medlemsstaterne have straffemyndighed med hensyn til de i artikel 1-3 omhandlede terrorhandlinger mv., såfremt handlingen begås helt eller delvist på medlemsstatens område, på et skib, der fører dens flag eller et luftfartøj, der er indregistreret i medlemsstaten, gerningsmanden er statsborger eller bosat i medlemsstaten, handlingen er begået til fordel for en juridisk person, som har sit hjemsted på medlemsstatens område eller handlingen er begået mod medlemsstatens institutioner eller befolkning eller mod en af Den Europæiske Unions institutioner eller et organ, der er oprettet i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten og Den Europæiske Union med hjemsted i den pågældende medlemsstat. Endvidere kan medlemsstaten vælge at udvide sin straffemyndighed til at omfatte tilfælde, hvor handlingen er begået på en anden EU-medlemsstats område.

Efter artikel 9, stk. 2, skal medlemsstaterne i de tilfælde, hvor mere end en medlemsstat har

straffemyndighed, samarbejde for at afgøre, hvem der skal retsforfølge gerningsmændene. Artikel 9, stk. 1 og 2, suppleres i artikel 9, stk. 3, af en bestemmelse, der medfører pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden befinder sig på en stats område, og staten ikke udleverer den pågældende til nogen anden EU-medlemsstat eller et tredjeland. Endvidere præciseres det i artikel 9, stk. 4, at medlemsstaterne også skal sikre straffemyndighed i de tilfælde, hvor en strafbar handling efter artikel 2 og 3 helt eller delvist er begået på statens territorium, uanset hvor terroristgruppen holder til eller udøver sine kriminelle aktiviteter.

Implementeringen af rammeafgørelsen indebærer ikke ændringer i de gældende regler om dansk straffemyndighed.

2.3. Internationale våbenembargoer

I det følgende gennemgås de eksisterende typer af internationale våbenembargoer, herunder om embargoerne alene indebærer forbud mod eksport/handel eller tillige mod transport og om de er retlig bindende eller af politisk karakter. Endvidere gennemgås mulighederne for at håndhæve embargoerne efter dansk ret.

2.3.1. FN-våbenembargoer

FN-pagten indeholder bestemmelser om forholdsregler over for trusler mod freden, fredsbrud og angrebshandlinger (FN-pagtens kapitel VII). I tilfælde, hvor der foreligger en trussel mod freden, kan Sikkerhedsrådet beslutte, hvilke forholdsregler der skal træffes, og opfordre FN's medlemslande til at iværksætte disse forholdsregler. Sikkerhedsrådet kan således gennem vedtagelsen af en resolution indføre en våbenembargo over for et land, som truer den mellemfolkelige fred og sikkerhed. Sådanne resolutioner i henhold til FN-pagtens kapitel VII er juridisk bindende for FN's medlemsstater, det vil sige, at de er folkeretligt forpligtede til at gennemføre og håndhæve våbenembargoerne i deres nationale retssystemer. Hertil kommer, at FN's Sikkerhedsråd og FN's Generalforsamling kan vedtage ikke juridisk bindende våbenembargoer i form af henstillinger til FN's medlemslande om iværksættelse af våbenembargoer. Disse henstillinger har karakter af ikke juridisk bindende våbenembargoer.